

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 002734 15 Uvp
Banjaluka, 17.05.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Smiljane Mrše, predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Strahinje Ćurkovića, članova vijeća, uz učešće Sanje Oraščanin zapisničara, u upravnom sporu po tužbi D. (pogrešno navedeno D.) K. iz I.S., ulica... (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 06.05/450-1744/14 od 27.03.2015. godine, tuženog Ministarstva..., u predmetu utvrđivanja poreza na nepokretnost, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 002734 15 U od 29.06.2015. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 17.05.2018. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv rješenja PU, PC I.S. broj 06/1.01/0101-451-1-1004801322/12 od 31.08.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem je odbijen prigovor tužioca, kao poreskog obveznika izjavljen protiv poreskog računa na porez na nepokretnost za poresku 2012. godinu broj 06/1.01/0101-451-1-1004801322/12 od 11.04.2012. godine.

Odbijanje tužbe je obrazloženo razlozima da je osporeni akt pravilan i zakonit, jer da je u postupku koji je prethodio njegovom donošenju pravilno utvrđeno da je tužilac vlasnik nekretnine- stana, koji je predmet oporezivanja, a koja se nalazi u I.I., u ulici ..., a da je, prema evidenciji CIPS tužilac prijavljen na adresi u H. ..., a da u ovom stanu živi njegov sin sa porodicom, koje činjenice ni tužilac ne spori, pa s obzirom na navedeno, ne ispunjava uslove iz odredbe člana 10. stav 1. i 2. Zakona o porezu na nepokretnost („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 110/08 i 118/09, u daljem tekstu: Zakon), da mu se utvrdi umanjenje poreske osnovice. Imajući u vidu takvo činjenično utvrđenje, zaključeno je da navodima tužbe nije dovedena u sumnju pravilnost osporenog rješenja, pa je tužba odbijena kao neosnovana.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude, tužilac osporava njenu zakonitost zbog povrede zakona. Navodi da je osporeni akt donesen u izvršenju presude nižestepenog suda broj 14 0 U 002046 13 U od 31.01.2014. godine i da je u smislu člana 50. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) bio dužan da postupi po uputama datim u toj presudi, što je navedeno i u njenom obrazloženju, ali da to nije učinjeno, što ukazuje na njegovu nezakonitost. Smatra da u smislu

člana 10. stav 1. i 2. Zakona, kao vlasnik, a time i kao poreski obveznik ima pravo na umanjene porese osnovice, jer da stan ima površinu od 82 m², a da sa njim u stanu su još 4 člana porodičnog domaćinstva. Činjenica da nije prijavljen na adresi tog stana, na osnovu koje se zaključuje da mu ne pripada pravo na umanjene porese osnovice, nije u skladu sa tom odredbom, jer je takvo tumačenje proizvoljno i neprihvatljivo, s obzirom da se u toj odredbi navodi da se umanjuje poreska osnovica za poreskog obveznika, pa da činjenica da li živi u toj nekretnini ili ne, ne utiče na njegov status obveznika, a time ni na mogućnost ostvarivanja poreskih olakšica. Navodi da to proizlazi iz stava 2. te odredbe, ali da sud pogrešno zaključuje da njegov sin i porodica ne predstavljaju članove njegovog zajedničkog porodičnog domaćinstva, iako zakon nije propisao uslov da poreski obveznik i članovi njegovog domaćinstva treba da žive u zajedničkom domaćinstvu, da bi ostvarili to pravo. Terminologija navedenog zakona poznaje poreskog obveznika i članove njegovog domaćinstva, a ne zajedničkog domaćinstva kako je to pogrešno protumačeno od strane suda, a trajna zajednica života i ekonomska zajednica se nigdje ne pominju i uopšte nisu svojstvene pojmu poreskog obveznika, što znači da je poreski obveznik vlasnik nekretnine i stana, bez obzira gdje živi, jer da se ovdje ne radi o nosiocu stanarskog prava u kom slučaju bi članovi domaćinstva koji trajno žive i stanuju mogli imati određene povlastice. Ovakvo postupanje suda dovodi do pravne nesigurnosti i nemogućnosti pravilne primjene zakona. Smatra da bi bilo koje drugo stanovište po ovom pitanju predstavljalo povredu člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (u daljem tekstu: Konvencija) koja se direktno primjenjuje u BiH, pa shodno navedenom predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje ili da se presuda preinači, tužba uvaži i osporeni akt poništi.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da tužilac kao vlasnik predmetne nekretnine, tj. stana u I.I. u ulici ..., a prema evidenciji CIPS prijavljen je na adresi u H., ... i ne živi u stanu, dok u stanu živi njegov sin sa porodicom i ne predstavlja članove njegovog zajedničkog porodičnog domaćinstva, bez obzira na njihovo srodstvo, jer zajedničko domaćinstvo predstavljaju članovi koji zajedno i trajno žive i stanuju ili su u ekonomskoj zajednici u istom stanu, pa tužilac ne ispunjava uslove iz odredbe člana 10. Zakona za umanjene porese osnovice. Predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev i ostale priloge u spisu predmeta na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Predmetnim prvostepenim rješenjem odlučeno je po prigovoru tužioca koji je izjavio na poreski račun od 11.04.2012. godine za porez nepokretnosti za poresku 2012. godinu, koji je donesen u izvršenju presude nižestepenog suda od 31.01.2014. godine i kojim je prigovor tužioca odbijen, jer je utvrđeno da tužilac kao poreski obveznik i vlasnik stana koji se nalazi u ulici ... u I.I., u tom stanu ne stanuje, već stanuje na adresi ..., H., F BiH, a u stanu živi njegov sin sa svojom tročlanom porodicom. Shodno navedenom, zaključeno je da tužilac ne ispunjava uslove za umanjene porese osnovice iz člana 10. Zakona, pa je njegov prigovor na taj poreski račun odbijen. Osporenim aktom odbijena je i žalba koju je izjavio protiv tog prvostepenog rješenja i to rješenje održano na snazi prihvatanjem svih razloga datih u njegovom obrazloženju.

Prema odredbi člana 10. stav 1. Zakona poreski obveznik iz člana 5. tog zakona ima pravo na umanjene porese osnovice utvrđene u skladu sa ovim zakonom, za vrijednost 50 m² za obveznika i po 10 m² za svakog člana njegovog domaćinstva od procjenjene vrijednosti nepokretnosti u kojoj stanuje. Ako više obveznika stanuje u jednoj stambenoj jedinici tada

samo jedan od obveznika može koristiti umanjene vrijednosti od 50 m², a za ostale obveznike i članove njegovog domaćinstva umanjuje se osnovica za vrijednost od po 10 m².

Umanjenje iz stava 1. ovog člana, kako je propisano odredbom stava 2., odnosi se samo na jednu nepokretnost u kojoj poreski obveznik ili članovi njegovog domaćinstva stanuju, odnosno koja je njihovo prebivalište.

Tužilac ne spori da ne živi u stanu koji je predmet oporezivanja, ali smatra da tuženi, a i nižestepeni sud pogrešno tumače odredbu člana 10. Zakona, zaključujući da uslove za umanjene poreske osnovice ispunjava onaj poreski obveznik koji živi u tom stanu sa članovima zajedničkog porodičnog domaćinstva, jer da to ne proizlazi iz njenog sadržaja. Ovaj prigovor tužioca je neosnovan, s obzirom da je u stavu 2. te odredbe upravo propisano da poreski obveznik treba da stanuje u nepokretnosti za koju traži umanjene poreske osnovice i da pri tom ispunjava uslove iz stava 1. te odredbe zajedno sa članovima domaćinstva za umanjene poreske osnovice. To nije slučaj kod tužioca s obzirom da on ne živi u predmetnom stanu, već stan koristi njegov sin sa porodicom, a supruga i on žive na drugoj adresi u H., a u ovom stanu borave povremeno, pa nije član porodičnog domaćinstva svoga sina i ne može da ostvari pogodnosti predviđene po tom osnovu. Sin tužioca nije poreski obveznik, a čak i da jeste, ne može s obzirom na broj članova njegovog porodičnog domaćinstva i površinu predmetnog stana da ostvari pogodnosti za umanjene poreske osnovice. Tužilac pogrešno zaključuje da su predmetna i ranija presuda nižestepenog suda kontradiktorne u tumačenju navedene odredbe zakona, s obzirom da je njegova ranija tužba uvažena i poništeno ranije rješenje tuženog od 08.04.2013. godine, zbog nedostataka obrazloženja zbog kojih se nije moglo utvrditi da li je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno.

Kod takvog stanja stvari, a kako ni ostali prigovori tužioca nisu od uticaja na zakonitost pobijane presude, po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakovitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija, a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić